

ÉPÍTŐK *Hírlevél*

ARÉV Baráti Kör Egyesület Kiadványa

VII. évfolyam 5. szám (34) 2010. november

Megjelenik alkalmanként

MEGHÍVÓ

Az ARÉV Baráti Kör Egyesület a szokásokhoz híven az egyesület tagjai és a vállalat nyugdíjasai részére

KÖZÖS TALÁLKOZÓ^t szervez.

A találkozó helye: Székesfehérvár, VIDEOTON ÉTTEREM
(megközelíthető: 24,26,32 sz. autóbusszal)

Időpontja: 2010. november 20. szombat 11.00 óra

Kérjük fogadja el meghívásunkat, és tisztelje meg a találkozót és résztvevőit.

Kiss József
a Baráti Kör Egyesület elnöke

Felkérés!

Kérjük tagjainkat, segítsenek abban, hogy mind többen **juttassák egyesületünkhöz a személyi jövedelemadójuk 1 %-át.**

Az adóbevallási csomagban az erre vonatkozó nyilatkozathoz a következő adatokat kérjük felhasználni.

A kedvezményezett ez esetben az

ARÉV Baráti Kör Egyesület

adószáma: 18495717-1-07

TAGDÍJ

Felhívjuk tagságunk figyelmét, hogy nyilvántartásunk szerint még többen nem tettek eleget 2010 évi tagdíjfizetési kötelezettségüknek.

Kérjük ennek sürgős pótlását. A tagsági díj minimális összege: 1000.-Ft

A Hírlevél mellékleteként csekket küldünk azoknak, akik nyilvántartásunk szerint még nem fizették be az idej tagdíjukat.

Látogatás a Püspöki palotában és az Egyházmegyei múzeumban

2010. október 14-én Baráti Körünk látogatást szervezett a székesfehérvári Püspöki palotában és az Egyházmegyei múzeumban. Az Országalmánál úgy 35-40-en találkoztunk. Kalauzunk Smohay András művészettörténész volt, aki először a Püspöki palota történetéről, építészeti stílusáról, homlokzatairól, majd a három látogatható teremben található művészeti alkotásokról, illetve a kiemelkedő püspökökről beszélt. Az elhangzottakról szeretnék röviden beszámolni az alábbiakban:

A székesfehérvári Püspöki palota feltehetően 1870 és 1903 között épült késő barokk, illetve copf stílusban. Az építkezéshez Szent István királyunk Bazilikájának köveit is felhasználták.

A palota tervezőjének nevét nem tudjuk. Az építő neve viszont ismert, a palota levéltárában található dokumentumok szerint Riedel Jakabnak hívták.

Utcai homlokzata miatt ezt a palotát az egyik legszebb copf stílusú épületként tartják számon Magyarországon, mivel nagyszerűek a létesítmény arányai, a homlokzati áloszlopok kidolgozottsága. A timpanonban található Milassin József, második fehérvári püspök barokk címere és a gazdag díszítésekkel ellátott bejárati kapu. Ezen a kapun keresztül jutunk a belső udvarra. A belső homlokzat a külsőnek éppen az ellentéte, minden díszítés nélküli sima vakolatú a homlokzat, melyen az építés szakaszait is nyomon követhetjük.

A fölépcsőházon keresztül jutottunk az I. emeleti aulába, ahol Smohay úr elmondta, hogy a fehérvári püspökség aránylag „fiatal”, mivel a püspökséget megelőző, Fehérváron működő kiváltságos papi testület – társaskáptalan – közvetlen az esztergomi érsekség irányítása alá tartozott. A kiváltság abból fakadt, hogy a középkorban itt tartották a királyok koronázását és temetését is, amiért Fehérvár fontos szakrális központnak minősült.

Az aula és a lépcsőház falait a fehérvári püspökök portréi, valamint a Vatikán ajándékképei díszítik. Az aulából a tanácsterembe érkeztünk, mely egy hatalmas terem, csodás műalkotásokkal, képekkel, szobrokkal, freskókkal, eredeti asztallal és székekkel, valamint két remekbe szabott cserépkályhával.

A harmadik, egyben utolsó helyiség, amelybe betekinthettünk, a mindenkori püspök magánkápolnája volt, itt is szobrok, festmények, freskók

láthatók. A kápolna atmoszférája a nyugodtságot, a békét árasztja.

Ezzel a Püspöki palota látogatását befejeztük, következett az Egyházmegyei múzeum.

Az Egyházmegyei múzeum 1938. október 13-án, a Szent István év egyházmegyei ünnepeinek keretében az országban elsőként nyílt meg.

A múzeum hosszú hanyattatás után remélhetőleg végleges helyre költözött, a Püspöki palotával szembeni, volt ferences kolostor épületébe. Itt megtekinthetők állandó és időszakos kiállítások egyaránt, melyekről írásban beszámolni nehéz, ezeket tényleg látni kell.

Figyelemfelkeltésként azért mégis megpróbálkozom a lehetetlennel, pár mondatban tudósítani először az állandó kiállításról:

A kiállítás dr. Prohászka Ottokár / 1858-1927 / volt fehérvári püspök életútját próbálja bemutatni sok-sok eredeti dokumentum segítségével. Megtalálhatók a kiállításon a püspök iskolai bizonyítványai, mindennapi használati tárgyai, újságcikkei, dolgozatai, valamint értekezései és könyvei.

Az időszakos kiállításban kapott helyet egy teljes oltár Pázmándról, a jezsuita rendház kápolnájából, de a kiállítás óriási anyagot tartalmaz a püspökség tulajdonába tartozó:

- pompás ötvöstárgyakból /magyar és külföldi mesterek munkáiból/
- liturgikus textildarabokból
- vallási témájú festményekből és szobrokból
- értékes népi vallási emlékekből is.

A kiállítás egyik legértékesebb darabja Mária Terézia ajándéka a Ragúzából /Dubrovnyik/ visszaszerzett ereklyetartó, melyben Szent István király koponyaereklyéjét őrzik.

A másik felbecsülhetetlen dokumentum a székesfehérvári püspökség császári és királyi alapítólevele 1771. február 17-i dátummal és Mária Terézia saját kezű aláírásával.

Úgy gondolom, hogy ezen a délutánon a régi korok emlékeit nézegetve kicsit megelevenedett előttünk a rég- és a közelmúlt.

Azoknak, akiknek sikerült az érdeklődését felkelteni, ajánlom, hogy látogassanak el Székesfehérvár e két nemes és patinás épületébe, nagyszerű élményben lehet részük.

Ópusztaszer 2010. szeptember 23.

Ismét kirándultak a Baráti Kör tagjai.

Két busszal indultunk Ópusztaszerre, a Nemzeti Történeti Emlékparkba.

Az élményeink összesítését az Emlékpark rövid bemutatásával kezdjük. (Megjegyezzük, hogy teljességgel nem tudunk mindenre kitérni, de aki érdeklődik a részletek felől keresse fel a www.opusztaszer.hu honlapot).

Az „első magyar országgyűlés” helyszínén vagyunk, ahol III. Béla királyunk jegyzőjétől –Anonymustól- tudjuk, hogy a magyarság nemzeté válásának időszakában jelentős események zajlottak Szeren. Árpád vezér és nemesei itt táboroztak a környéken, és közösen rendezték az ország dolgait, ahogy akkor mondták: „szerét ejtették „

A monostort a XII. században építette Ond vezér és leszármazottai (mi már csak az 1970-1976 között feltárt falakat láttuk).

A XIX. század végén a még romjaiban látható monostor ihlette meg a szegedi város vezetőit, ők határozták el, hogy felállítatják a millenniumi Árpád emlékművet. 1896-ban – a Millennium évében- Szeged város vezetése felavatta a Kallós Ede és Bercik Ádám tervei alapján elkészült emlékművet. Idegenvezetőnk felhívta figyelmünket arra, hogy az eredeti Árpád vezér szobor az előcsarnokban tekinthető meg. Ugyanis így védik az értékes szobrot az időjárás viszontagságaitól.

Árpád vezér emlékművével szemközt állva sorakozik a magyar történelem jeles személyeinek melliszobra. A szobrokat 2001-ben az ország 19 megyéje és Szeged városa ajándékozta az Emlékparknak. A tér centrumában az Aranybulla emlék látható, amely alatt egy acél trezorban a megyék vezetői helyezték el a jövőnek szóló üzeneteiket. A trezort 2050-ben nyitják fel.

A monostortemplom feltárását egy, a szegedi nagytájt bemutatni hivatott néprajzi gyűjtemény (skanzen) telepítése követte.

Sétánk során láttunk gátórházat, állattartással és paprikatermeléssel foglalkozó falusi emberek portáit – berendezett lakóházakat-, falusi iskolát és néhány korábbi szakma kialakított műhelyét.

1982-től 1992-ig épült a Rotunda kör alakú épülete, amelyben 1995-től megtekinthető Feszty Árpád híres körképe: „A magyarok bejövetele”. A Rotunda épületében - lengyel restaurátorok többéves munkája után- 1995-ben helyezték el a 120 m hosszú gyönyörű festményt. Idegenvezetőnk elmondta azt is, hogy Feszty Árpád a festményen –többek között- saját arcképét és apósa, Jókai Mór arcát is megörökítette. A nemzeti park történetéhez tartozik az is, hogy ezt az épületet 2010-ben újították fel, így mi már az új burkolattal ellátott épületben járunk, mely új kiállítási helyiségekkel bővült.

Nagyon érdekes volt a Gátórházban az 1897 évi nagy szegedi árvíz makettjének megtekintése is, ahol fény és hang effektusokkal mutatták be a víz áttörését, és terjedését. A víz fél évig állt sokhelyütt Szegeden, és a 6350 házból csak 350 maradt épségben. A nemzetközi összefogást mutatja az a tény, hogy Szeged újjáépítésében az európai építész munkájukkal segítettek, és az európai államok jelentős pénzüsszegekkel járultak hozzá ehhez a helyreállításhoz. Ezért ma, ha valaki Szegeden, a nagykörúton jár, Európa különböző fővárosainak nevét (Bécs, Moszkva, London, Párizs, Berlin, Róma) olvashatja az utcátáblákon, ugyanis a

szegediek így fejezték ki hálájukat. A szegedi polgárok összefogásával, adományaikból készült el a híres Fogadalmi templom.

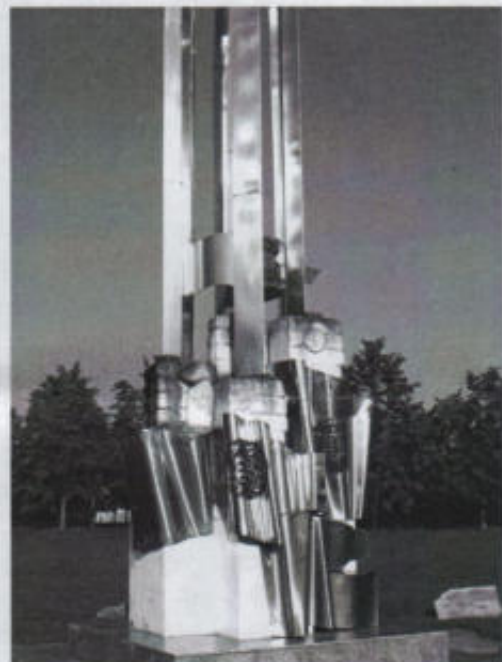
Az Emlékpark gondozott természeti környezetében sétánk során megtekintettük Csete György jurtszerű építményeit, és aki még erővel bírta meglátogatta a Nomád Parkot is.

A kellemes napsütötte órákat, melyeket a Nemzeti Emlékparkban töltöttünk, csak rövid időre szakítottuk meg egy finom ebéddel a közeli étteremben.

Az érdeklődő, de fáradt látogatók még egy kisvonatos úton is körbejárhatták a közel 18 hektáros parkot.

A résztvevőknek nagy élmény volt az ópusztaszeri kirándulás, ahol gazdag múltunk, kultúránk, hagyományaink értékeit láthattuk, különös tekintettel a Feszty körképre.

Dr. Kissné Sinka Klára

In memoriam Gyalog János

Köszönjük Gyalog Jánosnak, hogy erre a napra ilyen szép programot gondolt ki számunkra.

2010. májusi elnökségi ülésen vállalkozott arra, hogy megszervez egy ópusztaszeri kirándulást a Baráti Kör tagjainak.

A szervezést elkezdte, de közbeszólt az élet.

Akkor még nem tudta, nem tudtuk, hogy súlyos betegség keríti hatalmába.

Nagyon sokat gondoltunk rá, szerettük volna, hogy velünk legyen, de ez már nem valósulhatott meg.

A sors különös rendező!

Ezen a gyönyörű őszi napon nélküle indultunk útra és váltottuk valóra elgondolását. Útközben kaptuk a hírt, hogy örökre itt hagyott bennünket.

Ő már csak föntről figyelte utunkat.

Köszönjük János, nyugodj békében!

Emléked szívünkben őrizzük!

„Az igazi ember eltávozik, de a fénye megmarad.”

(VZs.)

Megkezdődött a jövő áprilistól bevezetendő 44 órás munkahét előkészítése, a 9 %-os munkaidő-csökkenés ellensúlyozására komoly műszaki fejlesztések beindítása vált szükségessé, és előtérbe került a munkafegyelem javítása is.

A termelés távlati helyzetének javítása miatt is támogattuk a Vasvári Pál Gimnáziumban beindított Építőipari Szakközépiskola kialakítását, innen remélve a szükséges középvezetői réteg utánpótlását. Az újságcikk számszerűsíti az elvárást, vállalatunk fejlődési ütemének megfelelően évi 4-5 mérnökre és mintegy 10 technikusra lesz szüksége. Bevezetésre került első ízben a téli termelési szünet, december 24. és január 1. között csak azok dolgoztak, akiknek a munkájára a folyamatos karbantartás és ügyvitel miatt feltétlenül szükség volt.

Mai szemmel, de gondolom akkor is, a legnagyobb érdeklődést és elismerést kiváltó írás a vállalati lakásépítési akció folytatásáról tudósított. Eszerint a Jezsuita dűlőben és a Mikszáth lakótelepen összesen 63 lakásra lehetett jelentkezni. A lakásszabályzat szerinti megfelelés esetén 27-45.000.- Ft befizetése után 25 éves futamidő és alacsony kamatozás fizetése mellett lehetett „OTP lakáshoz” jutni. Célszerű utána számolni: 1968-ban az építőipari átlagjövedelem mértéke havi 2200 Ft volt.

Ezen túlmenően létezett még un. „szövetkezeti lakás” még kedvezőbb feltételekkel, illetve „állami lakás”, amiért természetesen semmit sem kellett fizetni.

Úgy tudom, hogy vállalatunk összesen mintegy 2500 lakáshoz segítette hozzájutni dolgozóinkat, a fent említett konstrukciók valamelyikében, illetve bontási anyagok biztosításával.

Jó ütemben haladt a székesfehérvári siló építése, Tóth György, a munkahely fiatal építésvezetője büszkén kalauzolta a nem kiszámú érdeklődőt. A napi 2 m előrehaladásával a csúszó zsalus munka 20 nap alatt lett kész, a 42 m-es géptorony meghaladta a templomtornyok magasságát is.

Az előző év eredményeit „csak” miniszteri és SZOT főtítkári dicsérettel jutalmazták, amit emlékezetem szerint mi egy kicsit sérelmeztünk. Többet vártunk!

Valószínű, azért is szerepel az év végi lapszám igazgatói megemlékezése mellett olyan fénykép, ami „csak” szép karácsonyfákat mutat be. Egyelőre pezsgőspohárnak, mulatozásnak még nincs helye! Ezt sugallja a cikk szövege is: ami eddig volt, az

szép is, jó is, de még mindig kevés. Többet kell dolgozni mindenkinek!

Szendrői Péter

CIVIL NAP 2010 október 9.

A városi civil napon egyesületünk is képviseltette magát.

Filmet vetítettünk az ARÉV építette létesítményekről

Ópusztaszeri kirándulás képei

SÁRIKA és Valika

Két munkatársamról fogok írni, akik a Bérosztály dolgozói voltak. **Valika, Vajai Gáspárné** sajnos már 15 éve nincs közöttünk. Komájával – Ők, így nevezték egymást – **Sárikával, Kálmán Józsefnevel** rövid beszélgetésünk alatt mindkettőjük fiatal éveiről, és az építőiparban eltöltött, majdnem 40 évről volt szó.

A két tapasztalt kolléganő mindenben segített, maximálisan átadta tudását. Példát mutattak a fiatalabbaknak a munka szeretetéből, a precíz, pontos munkavégzésből, a kollektíva összefogásából, és a boldog, elégedett családi életből.

Egy szeptemberi délután kerestem fel Sárikát otthonában, hogy Róluk –Valikáról és Sárikáról, a két bérelszámolóról beszéljünk.

Hogyan és hol ismerkedtetek meg?

Mindketten fodrászstanulók voltunk, 1949-ben végeztünk. Ebben a szakmában nem volt állás Székesfehérvárott. Valika a 71/1 Építőipari cégnél, az asztalos üzemben segédmunkás volt, én a Gyárépítőnél dolgoztam.

1949-ben ősszel bérelszámoló tanfolyam indult, amelyen mindketten részt vettünk, itt találkoztunk először.

A tanfolyam elvégzése után 1950-ben léptünk be a Magasépítő Nemzeti Vállalathoz. Valika a bérelszámoláson a havidíjasok elszámolását végezte, én a Seregélyesi úton Harsányiné Irma mellett dolgoztam, majd néhány év múlva kerültem át a bérosztályra.

Kik voltak a főnökeitek?

A hosszú évtizedek alatt bizony sok vezetőváltást megéltünk. Próbálok felsorolni a bérosztály vezetőit:

Zsemlye László, Rajnai László, Róth Ferenc, Fejes László, Almási Imre, Csöngedi István, Harsányi Lászlóné, Sinka Klára, Bereczki Albertné.

Itt szeretném én hozzátenni, hogy a bérosztályon belül a Társadalombiztosítási csoportot 1974-ig Stocker Edit vezette, majd tőle Virág Zsuzsa (Kovács Istvánné) vette át a feladatokat.

Milyen munkaterületen dolgoztatok?

Mint említettem Valika végezte a havidíjas dolgozók (alkalmazottak) elszámolását sokáig egyedül, majd a vállalat növekedésével együtt egy munkatársával, később bér-csoportvezető lett. Természetesen Ő a fizikai dolgozók elszámolásánál ugyanúgy részt vett a munkában, a teljesítmény felosztástól a gépi feldolgozáson, a pénznemelésen át az egyeztetés folyamataiban. Én a gépészeti főüzem elszámolója voltam, és készítettem a havi bérfelosztást, bérstatisztikát.

Én is tapasztaltam, hogy a bérelszámolás feladatait mindenki tudja ellenőrizni, aki a munkadíjat felveszi, ha ismeri a brigádteljesítmény felosztás módszerét, és az egyéb dolgozói kedvezményt, gyermekek utáni, vagy a szociális juttatást. Ezért, de a munka fontosságáért is ezen az osztályon mindig pontosan kellett dolgozni, és az államilag előírt időpontra a fizetéseket kiszámolni, borítékolásra átadni a pénzügyi osztálynak.

Nyugodtan elmondhatom, hogy osztályunkon rendszeres volt a túlóra, sőt a szombat, vasárnapi munkavégzés is.

Kérlek, meséld meg Valikáról!

Valika volt a bérosztály egyik „legmegbízhatóbb, precíz dolgozója”, aki ha kellett hajnali 6-tól már dolgozott, és este utolsóként indult haza. Emlékszem voltak igen jeges napok,

amikor férje nem tudta kocsival elhozni a munkahelyére, de Ő akkor is elindult, a cipőjére húzott zokniban érkezett meg. Mindenkit szeretettel fogadott, az új dolgozóknak mindenben segített, mindent igyekezett megtanítani.

A bérosztály munkájánál is volt több alkalommal technikai fejlesztés, vagyis a kézi feldolgozás után az ASCOTA középgepek kezelését tanultuk meg, majd 1980 után az országosan bevezetett „Személyi szám” alkalmazásával együtt a számítógépes feldolgozást.

Valika, aki akkor már a bér csoport vezetője volt ezeket a fejlesztéseket, a feldolgozási folyamatokat elsők között sajátította el, és segítette a kolléganők betanítását. Az újat, a bérelszámolási munkát könnyítő feladatokat mindannyian örömmel fogadtuk.

Mikor brigádok alakultak a vállalatnál, osztályunk dolgozóiból is megalakult a Martos Flóra brigád. Valika és Saci itt is jeleskedtek, szinte mindenütt ott voltak, legyen szó akár munkáról, akár szórakozásról. A brigád életében a névnap megemlékezések, gyermekek születése, a házasságkötés, ünnep volt, és akkor is örömmel voltunk együtt, ha kirándulni mentünk, vagy egy vacsorára jöttünk össze, de jó hangulatban végeztük a társadalmi munkákat is. Természetesen segítettük egymást a nagyobb betegségeknel, vagy hozzátartozó elvesztésekor.

Milyen elismerésekben volt részetek?

Mindketten több alkalommal kaptunk törzsgárda, és „Kiváló Dolgozó” kitüntetést, és a brigád elismeréssel együtt járó egyéni kitüntetéseket.

Valika 1983-ban ment nyugdíjba, ekkor még én vezettem a bérosztályt. Csodálkozva néztük, az Ő Társadalombiztosítási törzslapját, mert ez azt mutatta, hogy a munkaviszonya alatt Ő nem volt beteg. Emlékszem az elkészítéskor ezt is átadtuk Neki.

Sárika Te mikor mentél nyugdíjba?

36 év után, 1986-ban lettem nyugdíjas.

Most a munka után térjünk rá a családra!

Időközben a két fiatal lánynak „bekötötték” a fejét. Valika, az ácsüzemi Vajai Gáspár, Sárika pedig Kálmán József (ő nem építőiparos volt) felesége lett.

Saci fia 1971-ben született, ekkor három évig a gyermeknevelés kötötte le minden idejét, majd ismét visszatért a bérosztályra.

A Vajai házaspárnak nem volt saját gyermeke, de keresztfiukat sajátjukként szerették és nevelték.

Hogyan oldottad meg túlórák a gyermeked felügyeletét, hisz férjed esténként dolgozott az Alba Regia Szálló éttermében?

Mivel anyósommal együtt éltünk, a nagymama vigyázott rá, amikor ő meghalt, esténként férjem behozta a bérosztályra. (Rajzfüzetel ceruzákkal együtt jöttek, és Tomi az ügyfélpulnál „dolgozott” a munkánk végeztéig.)

Tudom, sok örömtök van fiadban és családjában, a két kis unokában (Peti 12 éves, Sára 6 éves)

Hogyan telnek a nyugdíjas napjaid?

Rohannak a napok, hetek, évek. Ha kell, férjemmel segítünk az unokáknál, és nagy örömmel megyünk a balatoni kertünkbe.

Végezetül azt kérdezem, hogy mire emlékszel a dolgozó hétköznapokból a legszívesebben?

Szívesen gondolok vissza a bérosztályon töltött munkámra, mert az mindig segítőkész, igazi csapatmunka volt, és azt is elmondhatom, hogy szinte mindig jó hangulatban teltek a napok.

Nekem, e sorok végén már csak az jutott feladatul, hogy Sáríkának és családjának további örömeiben és jó egészségben eltöltendő éveket kívánjak. Valikára emlékezünk még egy beszélgetésben Virág Zsuzsival.

dr. Kissné Sinka Klára

*„Fény vagy te is, lobogj hát,
Melegíts és égess,
Hinned kell, hogy a világ
Teveled is ékes.”*

(Tóth Árpád)

Szia, Kláríka!

Nagyon örülök, hogy találkoztunk és annak főleg, hogy volt kolléganőnkől beszéljünk.

Valikát 1967. július 1. óta ismerem, mióta az ARÉV dolgozója lettem. Én mindjárt a bérosztályon kezdtem, az osztály egyik meghatározó személyisége volt Valika, Valus, Pupu, Kemama, stb. Gondolom, hogy akit szeretnek, azt illetik ilyen sokféle becenévvel.

Nagyon egyszerű, jó lelkű kolléganők dolgoztak akkoriban a bérosztályon, semmi könyöklés, semmi egymás taposása. A munkát meg kellett csinálni és kész. Kezdetben Csöngedi Pufi bácsi volt a főnökünk, majd Harsányiné Irmuska, aztán Te Kláríka, később pedig Bereczkiné Icuka. Valika a bérelszámolók gyöngve pedig maradt egyszerű, rangra nem törekvő, de munkáját nagyon szerető EMBER. Igen, csupa nagy betűs EMBER. Megértette azt, akinek előlegre volt szüksége, megértette, azt, aki valami oknál fogva távol maradt a munkahelyéről, és mindenkin segített. A dolgozókat személyesen ismerte, sőt még az adataikat is fejből tudta.

Sokáig Ő volt a brigádvezetőnk. Minden megmozduláson ott volt, május elsejei felvonulás, brigád klub, kirándulás, annyi esküvőn talán senki sem vett részt, mint ő, annyi sok újszülöttet meglátogatott, mint senki más és mindezt önzetlennel, szeretetből.

Ha a brigádnaplókat átnéznénk, az ő neve lenne az egyik leggyakrabban szereplő név, és akkor már hozzá is tehetjük, hogy nem egyedül, hanem a férjével volt jelen mindenütt. Vajai Gáspár ács művezető, szintén ARÉV-es dolgozó volt. Gyermeük nem volt, de keresztfiúkat úgy szerették és nevelték, mint más a sajátját. Később a keresztfiúk gyermeke lett az ő unokájuk.

Olyan jó emberek voltak, nem lehetett olyat kérni, amit ne tettek volna meg, sőt még kérés előtt felajánlották segítségüket.

Nekem két gyermekem van Tamás, aki 1972-ben, Zsuzska pedig 1983-ban született, de ők is csak Valusként emlegetik még a mai napig is, és van mindkettőjüknek szép emléke róla.

Aztán nem tudom emlékszel-e arra, hogy milyen nagyon szerette a Balatont, minden nyáron ott nyaraltak a vállalati üdülőben, és Valus szinte reggeltől estig a vízben volt. Erről Somogyi Durci is tudna mesélni!

Sok kis történet jut eszembe róla!

Egyszer már nyugdíjas korában kérte tőle, Valika miért jössz még mindig dolgozni, hisz otthon is lenne mit csinálni, de ő azt válaszolta, hogy még fizetés sem kell, csak hadd jöhessen, mert ő nem tud e nélkül a munka nélkül megenni.

Volt olyan, hogy nem találta a radírját. A szemüvege meg mindig homályos volt, mert hol itt - hol ott tette le, és már arra nem figyelt, hogy megtisztogassa. Egy ilyen alkalommal, mikor mondta, hogy már alig lát olyan rossz a szemüvege, a mellette lévő kolléganő ránézett és éktelen nagy nevetésben tört ki, hát a Valus, azért nem látott, mert a szemüvegében volt a radírja.

Kirándultunk Mátraszentmária, Agárdra, ilyenkor mindig volt valami jó kis vacsorafőzés és borozgatás, hát ezeken aztán volt vicceselés, anekdotázás, nótázás, stb. Gácsi bácsi nagyon szépen tudott nótázni.

Régi szép idők!!!!

A brigádbulikon, (ahol mindig csinosnak kellett lennünk, fodrász, szép ruha, stb.) talán a Vajai házaspár ropta a legtovábbig.

Saci volt Valika testi-lelki jó barátnője, gondolom ő is mesélt Neked Valikáról.

Sajnos ezek a szép évek nagyon gyorsan elröpültek, már Te is én is követtük őket több éve nyugdíjasok vagyunk.

Szeretném, ha sokáig így maradna, találkoznánk sűrűen és még több aranyos kolléganőről emlékeznénk beszélgetéseink során.

(Vzs)

Megtörtént humoros eset

1964 szeptember 1-jén kerültem vissza a vállalathoz, miután igazgatónak neveztek ki.

Októberben az Építésügyi Minisztérium országos vezetői értekezletet hívott össze, ahol jelen volt az építőipari kivitelező, tervező, és minden a minisztériumhoz tartozó vállalat igazgatója és helyettesei, vállalati párttitkárok, szakszervezeti és KISZ titkárok, voltunk kb. ezren az ország területéről. Én akkor voltam ilyen értekezleten első alkalommal.

Kilián József akkori államtitkár volt a főszónok és ő olvasta a vezetők fejére, a minisztérium kifogásait, a vállalat mulasztásait, bűneit.

Nagyon meglepődtem pár hetes igazgatóként, hogy a Fejér megyei Állami Építőipari Vállalat, és személy szerint én is szerepeltem a fejmosásban. No miért is?

A kifogás az volt, hogy a minisztérium által bekért jövő évi munkavédelmi intézkedési tervet beküldte ugyan a vállalat, de a terv fél oldalt tett ki, az is általános duma, konkrétum semmi.

Másnap szőnyeg szélére álltak az illetékesek, többek között Keszli Zoltán aki az időben a vállalati munkavédelmi felelős volt. A fejmosást tovább adtam és azzal zártam szavaimat, Keszli Zoltánnak címezve, hogy „még egy ilyen eset és elválnak útjaink”.

Keszli Zoli megszólalt: „Igazgató elvtárs. Hiszen csak pár hete jöttél. Máris mész?”

A méreg elmúlt. Ő is maradt, én is. A rend is megteremtődött. Ez volt az első és utolsó minisztériumi nyilvános fejmosás, amit el kellett viselnem.

Lejegyezte: Kiss József

LECSÓFESZTIVÁL

2010. szeptember 25.

Idén először egyesületünk is benevezett a híres fehérvári Lecsófesztiválra. Várakozáson felül, nagyon jól sikerült a program. Több arra sétáló kollégánk, látva a régi ARÉV-es csapat máig tartó összefogását kedvet kapott és belépett tagjaink sorába. A hangulatról a mellékelt képek tanúskodnak.

Farkas Laci a fűstmester

Lecsófőzés kezdete

Nos már eldőlt

Főnök úr megkóstolja

Lecsókóstolás és tagtoborzás

Kiadja: az ARÉV Baráti Kör Egyesület
Székesfehérvár, Jancsár u. 11.
Adószáma: 18495717-1-07
Felelős szerkesztő: Galambos Ottó
Készült: 550 példányban
A sokszorosítás az APOLLÓ Nyomdában készült
Kapják: Az egyesület tagjai, nyugdíjasok,
támogatók, szponzorok